

Milý čtenáři,

nevím, co právě prožíváš, ale mohu tě ujistit, že Bůh to ví. Nevím, jaké máš právě starosti nebo radosti, ale mohu tě ujistit, že Bohu to není lhostejné. Bohu na každém z nás záleží. Možná to zní jako fráze, možná nám to může připadat jako samozřejmé, ale potřebujeme si to připomínat. Život nás strhává do spousty každodenních starostí i radostí. Prožíváme své všední i sváteční dny, chvíle pohody i chvíle smutku, chvíle veselí i smutné, chvíle nadějí i chvíle zklamání. Ale víra v Boha nám do toho všeho přináší zvláštní stabilitu a zvláštní naději. O Velikonocích jsme si připomínali, že Bůh poslal svého Syna na tento svět, aby „žádný, kdo v něho věří, nezhynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16) Každý, kdo věří v Ježíše Krista dostává do života něco navíc, vzácný dar, který proměňuje naše pozemské prožívání, dává mu novou kvalitu, pevnou a trvalou lásku. Přál bych tedy nám všem, abychom tuto lásku měli stále na paměti, vraceli se k ní a také ji hledali a prožívali ve všedních i svátečních dnech.

Pavel Čmelík

Co se v denním tisku nedočteme

Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým, vždyť láska přikryje množství hříchů. Buďte jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to.

(1. List apoštola Petra 4,8-9)

Co se ve sboru událo v únoru až dubnu

Přebývání na této zemi ukončili tito členové sboru: Emílie Poláková, Jarmila Žambochová, Ladislav Ostřanský, Jan Žamboch a Jarmila Marková.

✱ V neděli 3. 3. se uskutečnil křest dcery Kristýny manželů Duškových ze Semetína a v neděli 7.4. křest Jana Pončíka z Horní Jasenky.

✱ O pátcích 18.1. až 19.4. pravidelně probíhaly kurzy Alfa pro mládež. Účastnilo se jich 20-30 mladých, program zajišťovala mládež.

✱ V neděli 17.2. jsme slavením Večeře Páně vstoupili do postního období, které-

vyvrcholilo Velkým pátkem a Nedělí vzkříšení na konci března.

* V neděli 24.2. jsme slavili bohoslužby společně s členy Fusion i společně s partnerským sborem presbyterní církve v Cumberlandu.

* 17.3. proběhlo výroční členské shromáždění sboru, tentokrát spojené s volbou nového staršovstva i s opakovanou volbou druhého kazatele sboru na další období.

* Na květnou neděli 24.3. nám posloužil host br. far. Martin Zikmund.

* Od neděle 7.4. začalo tříměsíční zkušební období, ve kterém děti před druhou písní na bohoslužbách vyslechnou slovíčko pro děti a pak teprve odchází do nedělní školy. Slovíčkem posloužila ses. far. Karen Moritz (USA), která byla v našem sboru hostem jako zástupce presbyterní církve USA pro kontakty se sbory v ČR.

* V sobotu 13.4. požehnaně posloužila naše chválící skupinka na sborovém odpoledni ve sboru ČCE Jablunka.

* V úterý 23.4. se ve sborovém domě uskutečnilo první setkání maminek s malými dětmi, které začala organizovat ses. Markéta Surá.

* V neděli 28.4. se uskutečnily tradiční odpolední bohoslužby pro seniory s občerstvením.

Ze sbor. shromáždění 17. 3.

Kromě obligátních věcí, jako schválení zpráv o činnosti sboru, schválení hospodaření a revizní zprávy za rok 2012 a rozpočtu na

r. 2013, byl na dalších 6 let druhým kazatelem sboru zvolen jáhen Stanislav Mikulík a také na 6 let staršovstvo sboru. Bylo dále schváleno usnesení, navržené staršovstvem: „Sbor si přeje, aby mládežnické uskupení Fusion občas vystoupilo při nedělních bohoslužbách, přibližně v dosavadním rozsahu“ a usnesení, které vyplynulo z návrhu br. J.Kotrly: „Sborové sbírky budou v roce 2013 rozpočtovány s navýšením 10% a toto navýšení bude vyčleněno jako rezerva.“ V rozpravě bylo m.j. upozorněno na možnost získat pracovníky přes Úřad práce, požadována informovanost o rozpětí salárů a počtu plátců saláru, upozorněno na velký rozsah a hodnotu dobrovolné práce a požadováno, aby činnost kazatelů byla dobře synchronizována. Do staršovstva bylo zvoleno 7 dosavadních členů (podle abecedy): Vladimír Buzek, Pavel Dušek, Daniel Fojtů, Nikolaj Martinák, Richard Polomík, Ladislav Pončík, Jiří Surý a 5 nových členů: Jan David st., Pavel Kotrla, Hana Kotrlová, Zdenka Polášková, Ivan Vodák.

Náhradníky staršovstva byli zvoleni: Petr Knebl, Věra Volkmerová, Jaroslava Sívková, Ján Hanzo, Lucie Kulatá, David Holeček.

Kdo jsou (staro)noví členové staršovstva:

* Jan David - manžel dosavadní členky staršovstva Heleny Davidové, roz. Fojtů, diakon ČCE, spoluzakladatel Diakonie Vsetín, otec 9 dětí.

- * Pavel Kotrla - syn dosavadního člena staršovstva Jaroslava Kotrly, 25 let, student Mendelovy lesnické fakulty v Brně a současně student teologické fakulty UK v Praze, angažovaný ve službě mladé generaci
- * Hana Kotrlová - dosud náhradnice staršovstva, činná v různých sborových aktivitách
- * Zdenka Polášková - rozená Makýčová, vychovatelka pracující jako účetní, matka 3 dětí. Ve sboru učí m.j. nedělní školu
- * Ivan Vodák – OSVČ (řemeslník), s kořeny u baptistů, svá svědectví publikuje na sborovém webu.

Z jednání staršovstva 8. 4.

Poté, co br. Vladimír Buzek, který byl opět zvolen seniorátním kurátorem, odmítl pokračovat ve čtvrtém období v náročné službě kurátora našeho sboru, byl kurátorem na příští šestileté období zvolen Daniel Fojtů. Br. Buzek byl zvolen jeho náměstkem (místokurátorem), br. Pončík opět správcem budov a br. Dušek opět pokladníkem. Staršovstvo dále schválilo – zatím zkusmo do prázdnin - změnu bohoslužeb v tom, smyslu, že každou neděli bude na začátku „slovičko pro děti“ (které budou odcházet do nedělní školy až po něm). Přivítalo iniciativu sester na úterní odpolední setkávání dětí ve sboru. Pověřilo bratry Čmelíka, Polomíka a Pončíka přípravou jednání s úřadem práce o případném zaměstnání osob tam evidovaných.

Co se připravuje

- 24. 5. Noc kostelů
- 26. 5. svátek sv. Trojice
- 2. 6. gril párty Fusion s rodiči
- 9. 6. varhanní koncert J. Dixon
- 14.-16. 6. víkendovka Fusion
- 16. 6. konfirmace
- 17. 6. koncert Fusion
- 23. 6. večer chval mládeže v kostele
- 7.-12. 7. tábor pro malé děti na Lázech
- 4.-13. 8. tábor dorostu ve Stríteži s následným kempem mládeže

Smlouva o finančním vyrovnání mezi státem a církvemi - situace, fakta a mýty (1)

Prvním lednem letošního roku začal platit zákon č. 428/2012 Sb., který bude mít velký dopad na život naší církve v blízké i vzdálené budoucnosti. V některých chvílích jsou tematiky církevních financí tak plná média, že se lidé cítí přesyceni, zahlceni, ba až znechuceni těmito záležitostmi, kdy jsou vlivem senzacitivních zpráv vyloženě uváděni v omyl. Přesto je nutné postavit se k nové skutečnosti čelem a jako k výzvě, ve které chceme obstát vítězně, avšak s čistým štítem.

Chceme se zde proto věnovat pravidelně, postupně a klidně těmto záležitostem, uvědomovat si, co tato situace přináší konkrétně pro náš sbor, a případně uvádět věci na pravou míru.

Obsáhlý dopis zaslala synodní rada staršovstvům a kazatelům

naší církve již v lednu t.r., kdo by se s ním chtěl podrobně seznámit, najde ho na e-cirkev.cz, případně zadejte do vyhledávače heslo „Dopis sborům k majetkovému vyrovnání“.

Náš sbor nemá žádné požadavky na vrácení nemovitého majetku, takže touto částí zákona se dále nebudeme zabývat. Podobně jako většina sborů a členů církve však musíme přemýšlet nad tím, jak dlouhodobě financovat církev, tj. zejména jakým způsobem zajistit kazatelům přiměřené mzdy odpovídající jejich vzdělání i pracovnímu nasazení.

Zde je třeba zmínit první mýtus - církev dostane celkem více než 2 miliardy korun, tedy bude bohatá. Ne, nebude bohatá!! Když se mluví o miliardách, lidé si hned představují nesmírné bohatství. Tak si uveďme jednoduchý příklad: Student dostává od rodičů 5.000 Kč měsíčně, za které zvládne žít a bydlet. Zbývají mu ještě 4 roky školy, ale rodiče se rozhodnou, že mu místo pravidelného příspěvku jednorázově vyplatí částku 200.000 Kč. Je student v tuto chvíli bohatý? Každý pochopí, že není, naopak musí přemýšlet, kde sežene těch minimálně 40.000, aby mohl dostudovat. Podobně jsme na tom my v církvi - v jednu chvíli budeme mít více peněz pohromadě, ale čeká nás ještě dlouhá, dokonce časově neohraňovaná cesta a i na tu potřebujeme pořádku mít, i když už nám zvenčí nikdo nic nedá. A když zvenčí nikdo nic nedá, musíme si dát sami, vybrat si sami mezi sebou na své kaza-

tele, tedy zvýšit svou obětavost.

Před časem poslala synodní rada sborům dotazník, jehož základní otázka zněla: Byl by váš sbor schopen ze stávajících vlastních finančních prostředků hradit navíc proti stávajícímu stavu výdajů mzdové náklady kazatele ve výši 300.000 Kč/rok? I největší sbory seniorátu, včetně našeho, odpověděly na takto položenou otázku záporně. Seniorátní výbor poté zpracoval, stejně jako ostatních 13 seniorátních výborů naší církve, určitou základní strategii, která rozdělila sbory na takové, které při zvýšení obětavosti jsou schopny svého kazatele zaplatit, na takové, které se budou muset spojit s jinými sbory, případně takové, které i po úsporách a omezeních budou potřebovat podporu. Tuto strategii vypracovala ve třech variantách, od měkké až po nejtvrďší. Na základě rozpracování získaných dat předloží synodní rada synodu návrhy, které budou směřovat zejména k rozhodnutím o kompenzacích pro sbory (případně Diakonii), které nebudou moci získat zpět zabavený majetek naturální formou a o odvodech do Personálního fondu v nejbližších letech.

Synod se bude muset také zabývat procesem vedoucím k restrukturalizaci počtu sborů a následně i počtu duchovenských míst.

K jakým konkrétním rozhodnutím synod dospěl, se dozvíte v příštím čísle Společenství.

Vladimír Buzek

Vzpomínka na Mexiko

V roce 2007 to bylo poprvé, kdy bratr farář Bernard Martin uspořádal velkou výpravu do Mexika. Tenkrát se přihlásilo 40 lidí z celé naší vlasti, mezi jinými také Vladimír Kopecký, Vlastimil Kovář se synem, Anička Hříbková, Marek Fojtů, Antonín Hrňa a já s manželem. V hlavním městě jsme byli ubytováni v teologickém semináři, který vzdělává budoucí církevní pracovníky a pastory reformované církve v Mexiku. Největší část svého pobytu jsme ovšem strávili v mexickém státě Chiapas, který leží na pobřeží Tichého oceánu a má společnou hranici s Guatemalou. Byli jsme přijati místními presbyteriány, pomáhali jsme v místních sborech a při stavbách zdravotních a společenských budov. Mohli jsme tak malinko poznat život na tamním venkově a porovnat jej se životem ve městě. Bratři a sestry, kteří nás přijali, byli neobyčejně pohostinní a laskaví, ačkoli mnozí z nich patřili spíše mezi chudé vesničany (campesinos). Trávili s námi svůj volný čas a dělali nám průvodce po svém domově. Stát Chiapas má jak tropické tak subtropické klima. Viděli jsme deštné pralesy, ale také hornatou krajinu v době sucha. V únoru, kdy jsme tam zrovna byli, začínalo jaro a vše kvetlo, připravovala se políčka na výsev kukuřice a vyprahlá krajina čekala na první déšť. Dny byly slunečné a teplota se denně vyšplhala přes 30 ° C.

Díky Bernardovi, který tam nějakou dobu působil a získal si tam mnoho přátel, také nám bylo dopřáno založit mnohá přátelství. To byl také jeden z důvodů, proč jsme cestu do Mexika zopakovali opět za dva roky, tentokrát už v menším počtu. Za další dva roky se tam znovu vydala malá výprava. Od naší první cesty před šesti lety se pravidelně setkává skupina asi patnácti nadšenců. Založili jsme konto finanční pomoci a zveme také Mexičany do naší země. V září minulého roku přiletěla „první vlaštovka“. Na návštěvu přijela studentka z Oaxaky a díky vzájemným kontaktům naší skupiny (která si říká Chiapamilové) procestovala velkou část naší vlasti. V našem sboru jsme pořádali večer, na kterém tato dívka jménem Flor vyprávěla o své zemi a zpívala písně, které sama složila. V červnu letošního roku by měli přiletět čtyři Mexičané, kteří přijali naše pozvání k tříměsíčnímu pobytu. Dva mládenci budou přebývat v Nasavrkách u Chrudimi. Dvě mladé ženy budou u nás ve Vsetíně a Prlově. Starší z nich je pastorkou v reformované církvi a bude s námi navštěvovat společná shromáždění, takže budete mít příležitost se s ní seznámit.

V červenci roku 2014 plánujeme cestu do Mexika s návštěvou přátelých sborů v Chiapase a turistickým zakončením pobytu na poloostrově Yukatan. Zveme všechny zájemce, kteří přemýšlí o velkém výletu.

Markéta Surá

Alena Zikmundová **- statečná žena nejen z fary**

Z publikace *Ženy z fary* autorek Věry Lukášové a Hany Schillerové (vydal Kalich 2006) se mohl o osudech této silné a zajímavé ženy-křesťanky dočíst i širší okruh čtenářů. S užitkem jsem tuto knihu četla a uvědomila si, jak složitou a náročnou životní úlohu většina „zpovídaných“ žen přijala a nesla.

S Alenou jsem se poznala především v dobách, kdy působila mimo faru. Na Vsetíně jsme dlouhá léta žili v sousedství, vzdálenost domů byla sotva 12 m. Když dlouho zela v plotě díra a nebylo třeba obcházet dvůr. Šlo o pár kroků. Když myslím na Alenu, vyvstane mi neslavnostně její postava především na hromadě koksu, kde se statečně ohání lopatou. A nestála tam jen jednou. Kdykoli zaznamenala, že s manželem zápolíme se sklízením, bez volání přišla. A nejen ona. Když byl doma Vojta, pak přišli oba. S údivem si při jejím významném životním jubileu připomínám, co všechno musela za svůj bohatý (ne penězi) život zvládat. A zvládla převážně na jedničku. A nebyly to vždy úkoly, do nichž by se člověk hrnul. Požehnaná žena: Požehnání spočívalo už v jejím narození do náruče vzácných rodičů. Maminka Naděje rozená Luklová, tatínek významný profesor naší evangelické teologické fakulty Dr. J. Hromádka.

Sedmkrát požehnaná zdárnými dětmi. Nejkrásnější a nejnáročnější

úděl ženy, který spotřebuje mnoho sil a energie, když mu chcete dostat.

Požehnaná pracovními zkušenostmi a službou v pohraničí ještě ve Varnsdorfu, později mnohaletou zkušeností v administrativě vsetínského OÚNZ. Bylo třeba chodit i do práce. V době socialismu, kdy chod velké rodiny, dlouho bez automatických praček a jiných vymožeností či obstarání základních potravin, bere neúměrně času a sil. Svými výrazně křesťanskými postoji si „vyslouží“ nejednu změnu místa i zařazení, které i tak většinou neodpovídalo jejím vlohám a vzdělání.

Požehnaná dvaceti a jedním nadějným vnoučetem. Požehnaná devíti pravnoučaty, kterých jistě ještě přibude! Požehnaná manželem, s nímž vytvořila bezpečné, láskyplné a přitažlivé prostředí pro děti i příchodzí. Kolik bylo těch vzácných setkání, v nichž bylo možno svobodně a pokojně probírat a promýšlet situaci ve společnosti, duchovní oblasti, církve a sboru!

Požehnaná ochotou sloužit, která ji přiměla chopit se v důchodu práce sborové sestry v našem Horním sboru a vzápětí být manželovou vydatnou pomocnicí ve službě sboru ve Vizovicích. Nakonec přijala i práci na synodní radě v Praze, kde později dokázala dovést k úspěšnému konci v mládí neukončené studium teologie. Proto její synové i dcery povstávají a blažohořečí jí, též její manžel ji chválí (Přísl. 31) a my s nimi.

Jsem Bohu vděčná, že jsem (jsme) kus života mohla jít spolu s nimi, protože Alenu a Vojtu už nelze od sebe oddělit, jsou vskutku jedno tělo a jeden duch. Vím, že mnozí se mnou vyprošují pro oba Boží požehnání i pro časy příští.

E. Žárská

Velkolepé dědictví (ze vzpomínek Evy Žárské)

„Dědictví rozkošné dostalo se mi“, tak mohu upřímně a z celého srdce vyznávat s žalmistou (Ž 16,6), nebo v ekumenickém překladu „moje dědictví je velkolepé.“ Nejen rozkošné a velkolepé, ale i podivuhodné až zázračné, protože když se dělí, či sdílí, vůbec ho neubývá.

Aby tomu tak mohlo být, musel před lety jeden vzácný člověk, senior naší církve Bohuslav Burian, uznávaný historik nejen valašského protestantismu a milovaný farář našeho Horního sboru, věnovat spoustu svého volného času opisování deníku, který si v letech 1886 – 1899 vedl jeden obyčejný valašský sedlák, žijící na samotě zvané Korábka. Svého staříčka ani jeho vzácnou ženu jsem nepoznala. Staříček zemřel, když mamince bylo 15 let, stařenka krátce před tím, než jsem se narodila. Deník je uchovávan v místě, kde byl psán. Sotva by o něm početné potomstvo dalších generací vědělo, či si v něm mohlo číst, kdyby nám to bratr Burian svou prací neumožnil. Deník opsál dokonce dvakrát, odborně zpracoval pro možnost vydání tiskem a

opatřil více než 600 poznámkami s upřesněním osob, dat, i slovníčkem současné generaci již neznámých valašských výrazů. Přiměl i maminku, aby napsala pro nás neméně cenné Vzpomínky na domov a rodiče. Úžasné svědectví žité víry tak obohatilo můj život a nejen ten. Sotva dokážu vyjádřit hloubku své vděčnosti. Tolik na úvod.

Můj staříček Jan Kočib, od jehož narození uplynulo právě teď v listopadu 2012 sto padesát let, pocházel z nepříliš zámožné, ale vážené selkové rodiny usazené na samotě. U Malíků, která si přes staletí pronásledování udržela svou víru a živé písmáctví. Předkové staříčka měli významný podíl při ustavení a budování hrubolhoteckého sboru v době po vydání tolerančního patentu v r. 1781. Lásku a ochotu pracovat pro dílo Boží předávali i svým dětem.

Od 11 let byl staříček ovlivňován mimořádnou osobností - farářem Janem Karafiátem - autorem Broučků, který na Hrubé (církevně, jinak Velké) Lhotě požehnaně působil v letech 1873 – 1894. Jejich vztah neskončil ani po Karafiátově odchodu do Prahy, jak o tom svědčí dosud zachovaná korespondence, kterou opět opsál B. Burian. Důstojný pán Jan Karafiát nebyl jen náročný a přísný, při práci s dětmi a mládeží byl otevřený a srdečný, jak o tom svědčí zápisky jiné mé stařenky Rozíny Lukášové: „To sme sa nasmíli a pán farář s nami“. Vozil dětem z cest hračky,

půjčoval knihy, obstarával levnější látky, některým děvčatům umožnil pobyt v Krabčicích, aby se naučila šít a mohla pak učít další. I mnoho jiných skvělých věcí, které zde nelze vypisovat. Trošku předběhnu: Snad jen jednou se na mé staříčky opravdově mrzel a vyčínil jim za jejich účast na sněmu, který rozhodl v prosinci 1918 o sloučení tolerančním patentem násilně rozdělených církví luterské a helvetské. Alespoň částečná citace: „Milý Jene Kočibe, i já na Vás mnoho vzpomínám a lituji ... že Vám nebylo dáno, že Vám do těch převratů nic není. Nejen, že byl stálý neklid, takže jsem Vás hrozně málo užil, nýbrž bylo, co se podnikalo, napořád proti všemu lidskému i Božímu řádu. ... Arci to bylo také Boží dopuštění. Kořím se v prachu, ale nic Vám neuznávám, na čem jste se usnesli. ... Hledme pak sobě ještě více Písma a obecenství, jaké s ním Enoch míval. Všecky Vás srdečně pozdravuji a jsem v Pánu Ježíši upřímně Vaš Jan Karafiát, 16. dubna 1919. Poslední kartička od J. Karafiáta přišla 28. listopadu r. 1928, pouhé dva měsíce před jeho smrtí.

Humor za kostelem

V neděli při obědě otec kritizuje bohoslužbu: „Kázání bylo nudné a hlavně moc dlouhé, a ty staré nemožné písně!“

Syn mu na to odpoví: „Ale tati, co chceš? Za těch dvacet korun, cos jim dal, to docela ušlo...“

Tři kazatelé jeli společně autem a skončili v příkopě. Zastavil u nich podroušený řidič a volal: „Haló, jste celí?“ „Ano, ano, díky Bohu. Ježíš je s námi!“ Opilec se nad tím zamyslel: „Hele, neměl bych ho radši vzít k sobě do auta? Vždyť vy ho zabijete!“

Ze sborové kuchyňky (resp. Sborového domu)

Po skončení nedělní školy se sborový sál promění v pohádkové městečko díky nafukovacímu hradu, který slouží jako odměna za účast a pozornost dětí. (Rodiče si zatím mohou v klidu popovídat při kávě ...)

Adresa sboru:
Palackého 156, Vsetín
tel. 571411722

www.hornisbor.cz
vsetin-horni@evangnet.cz

V kanceláři nás najdete ve všední dny od 9 do 12 hod., v pondělí a středu také od 13 do 17 hod., nebo podle domluvy.

Příspěvky předávejte osobně členům redakční rady (Pavel Čmelík, Stanislav Mikulík, Jan David) nebo mailem na adresu: jendadavid@seznam.cz.
Sazba: Daniel Fojtů
tisk: Exodus * Neprodejné